

عنوان مقاله:

تأثیر تغییر کاربری اراضی بر روی تخریب زمین و بیابان زایی در حوزه آبخیز روانسر

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات جغرافیایی مناطق خشک، دوره 4، شماره 16 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

مریم پوررضا - کارشناسی ارشد مدیریت مناطق بیابانی، دانشکده منابع طبیعی، دانشگاه تهران

غلامرضا زهتابیان - استاد، گروه احیاء مناطق خشک و کوهستانی، دانشکده منابع طبیعی، دانشگاه تهران

حسن خسروی - استادیار، گروه احیاء مناطق خشک و کوهستانی، دانشکده منابع طبیعی، دانشگاه تهران

محمدرضا راهداری - دانشجوی دکتری بیابان زدایی، دانشکده منابع طبیعی، دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

تخریب زمین به عنوان پدیده‌های فیزیکی-زیستی و اقتصادی-اجتماعی شناخته شده است و در نهایت منجر به کاهش حاصل خیزی خاک میگردد و فرایندهای متعددی باعث ایجاد این پدیده میشوند که یکی از این موارد بیابانزایی است. پایش در مدیریت جامع به معنای جمع آوری و ذخیره نظاممند آمار و اطلاعات از فعالیت ها و استراتژی هایی است که امکان ارزیابی و گزارش از شرایط کلی محدوده مورد نظر را فراهم مینماید. در این تحقیق سعی شده است که نقشه کاربری اراضی حوضه روانسر در سال های 1334، 1369 و 1384 منطقه تهیه و طبقه بندی شود. در نهایت با تجزیه و تحلیل اطلاعات مربوط به شاخص های کیفیت و کمیت آب و همچنین شاخص کیفیت خاک روند تخریب اراضی و بیابانزایی در حوزه مورد مطالعه قرار گرفت. نتایج بیانگر رشد دو برابری کاربری مسکونی، رشد 55% اراضی کشاورزی آبی و همچنین رشدی در حدود 30% اراضی دیم است. نتایج نشان داد که میزان آبدهی در طول سال های 1375-1384 از یک روند نزولی برخوردار است که با نتایج بلند مدت بارش در حوزه مورد مطالعه هماهنگی دارد. در ضمن مطالعات سطح پیژومتریک در منطقه از یک روند نزولی در طول سال های 1375-1382 برخوردار بوده است که آنرا باید به خشکسالی موجود در منطقه در این سالها نسبت داد. بررسیهای کیفی آب نشان داد که مقدار EC با سرعت بیشتری نسبت به SAR افزایش داشته است که روند شور شدن آب را در منطقه نشان میدهد. مطالعات کیفیت خاک هم در محدوده مورد مطالعه نشان دهنده تجمع شوری در افق های پایین بوده است.

کلمات کلیدی:

پایش، تخریب زمین، بیابانزایی، کاربری اراضی، حوزه آبخیز روانسر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/794874>

